

تا این که دورین رفت به سمت مارادونای ناراحت و فهمیدم به اشتباه خوشحالی کردم! عذاب وجدان گرفته بودم ولی کاری هم از دستم برنمی آمد. مارادونا کمی بعد به خاطر دوپینگ محروم شد و بعد هم که ماجراهای جام جهانی ۱۹۹۴ پیش آمد.

آن فصل یک اتفاق جالب هم افتاد؛ سمپدوریا - تیمی که زیاد آن را نمی شناختم - قهرمان ایتالیا شد و به جام باشگاه های اروپا راه پیدا کرد. سمپدوریا به فینال هم رسید؛ جایی که باید جلوی بارسلونا بازی می کرد که مانچینی و ویالی را در اختیار داشت، ولی ستاره ی تیم در فینال بدون شک اتلیو لومباردو بود.

در شروع بازی بازی تصمیم گرفتم طرفدار تیم کوچک تر باشم، ولی تیم یوهان کرویف چنان بازی می کرد که راهی جز طرفداری از بارسلونا برایم نمانده بود! پپ گواردیولا هم پدیده ی خط میانی تیم بود. بارسا با گل رونالد کومان، قهرمان شد و از همان زمان طرفدارش شدم.